

ממנו, והתדבקות [שלו] של אותו רוח טמא יהיה באיש הזה ולא באחר, ולכן התדבקותם אינה אלא באלה שנדבקים בהם. אשרי הצדיקים שהולכים בדרך ישרה, והם צדיקי אמת, ובניהם צדיקים בעולם, ועליהם כתוב (משלי ב) כי ישרים ישפנו ארץ.

אמר רבי חייא, מה שפיתוב ואחות תוכל קין נעמה, מה קרה כאן שהפיתוב אמר ששמה נעמה? אלא משום שטענו בני אדם אחריה ואפלו רוחות ושרים. רבי יצחק אמר, אותם בני האלהים עזא ועזאל טענו אחריה.

רבי שמעון אמר, אדם של השרים היתה שיצאה מצד קין, והיא התמנתה על הלילה [עם לילה] באסקרה של תינוקות. אמר לו רבי אבא, והרי אמר מר שהיא התמנתה לצחק בבני אדם? אמר לו, כך הוא ודאי, שהרי היא באה ומצחקת בהם בבני אדם, ולפעמים מולידה רוחות בעולם מהם, ועד עכשו היא עומדת לצחק בבני אדם.

אמר לו רבי אבא, והרי הם מתים בבני אדם, מה הטעם היא עומדת עד עכשו? אמר לו, כך זה! אבל לילית ונעמה ואגרת בת מחלת שיצאה מהצד שלהם, כלן קימות, עד שיבער הקדוש ברוך הוא רוח הטמאה מן העולם, שפיתוב (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.

אמר רבי שמעון, אוי להם לאותם בני אדם שלא יודעים ולא משגיחים ולא מסתכלים וכלם אטומים, שלא יודעים כמה מלא העולם מבריות משנות שלא נראות ומדברים נסתרים. שאלמלא [נמן] נתנה רשות לעין לראות, יתמהו בני

מסאבי משיך על גרמיה ורוח מסאב אתדבק ביה ולא אעדי מניה. ואתדבקותא (ריליה) דההוא רוחא מסאב הוי כהאי בר נש ולא באחרא. ובגיני כך אתדבקותא דלהון לאו איהו אלא באנון דמתדבקין בהו. זפאין אנון צדיקאי דאזלי בארע מישר ואנון זפאין קשוט ובניהון זפאין בעלמא ועלייהו כתיב, (משלי ב) כי ישרים ישפנו ארץ.

אמר רבי חייא מאי דכתיב ואחות תוכל קין נעמה. מאי איריא הכא דקאמר קרא דשמה נעמה. אלא בגין דטעיין בני נשא אבתרה ואפילו רוחין ושרין. רבי יצחק אמר אנון בני האלהים עזא ועזאל טענו בתרה.

רבי שמעון אמר אמן של שדים הות. דמסטרא דקין נפקת. והיא אתמנת על ליליא (עם לילית) באסקרה דרבני. אמר ליה רבי אבא והא אמר מר דהיא אתמנת לחייכא בבני נשא. אמר ליה הכי הוא ודאי דהא איהי אתיית וחייכאת בהו בבני נשא, ולזמנין דאולידת רוחין בעלמא מנייהו ועד פאן איהי קיימת לחייכא בהו בבני נשא.

אמר ליה רבי אבא והא אנון מתין בבני נשא, מאי טעמא איהי קיימת עד השתא. אמר ליה הכי הוא. אבל לילית ונעמה ואגרת בת מחלת דנפקת מסטרא דלהון פלהו קיימות עד דיבער קדשא בריך הוא, רוח מסאבא מעלמא דכתיב (זכריה יג) ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ.

אמר רבי שמעון ווי לון לבני נשא אנון דלא ידעין ולא משגיחין ולא מסתכלין וכלהו אטימין דלא ידעין כמה מלייא עלמא מברין משניין דלא אתחזון וממלין סתימין. דאלמלא (חייב) אתייהב רשו

לְעִנָּא לְמַחְזִי, יתְמַהוּן בְּנֵי נֶשֶׁא הִיף יְכַלִּין
לְאַתְקֵימָא בְּעֶלְמָא.

תָּא חֲזִי, הַאי נַעֲמָה אִמָּא דְשַׁדִּין הֵות.
וּמִסְטָרָה אֲתֵיִן כָּל אַנּוּן שַׁדִּין
דְּמַתְחַמְמָן מִבְּנֵי נֶשֶׁא וְנִטְלִי רוּחַ תִּיאוּבְתָא
מִנֵּיהּ וְחֵיִיכַת בְּהוּן דְּעַבְדֵי לֹון בְּעֵלֵי קְרִיִין.
וּבְגִין דְּבַעַל קְרִי אֲתֵי מִסְטָרָא דְרוּחַ מִסְאַבָּא,
בְּעֵי לְאַסְחָאָה גְרַמִּיהּ לְאַתְדַּפָּאָה מִנֵּיהּ. וְהָא
אוּקְמוּהָ חֲבָרְיָא:

זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם לְדִיּוֹקְנִי. אָמַר רַבִּי
יִצְחָק אַחְמֵי קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאָדָם
דִּיּוֹקְנִי דְכָל אַנּוּן דְרִין דִּיִּיתוּן לְעֶלְמָא. וְכָל
חֲפִימֵי עֶלְמָא וּמַלְכֵי עֶלְמָא דְזַמִּינִין לְקֵימָא
עַלֵּיהּ דִּישְׂרָאֵל. מָטָא לְמַחְמֵי דוֹד מַלְכָּא
דִּישְׂרָאֵל דְאַתְיִילִיד וּמִית. אָמַר לִיהּ (ד"א ל"ג אָמַר
וּכ) מְשָׁנִין דִּילֵי (אוּסִיף) אוּזִיף לִיהּ שְׁבַעִין שָׁנִין.
וְגָרְעוּ מֵאָדָם שְׁבַעִין שָׁנִין וְסָלִיק לֹון קַדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא לְדוֹד.

זַעֲרֵ דָא שְׁבַח דְּוֹד וְאָמַר (תהלים צב) כִּי שִׂמַּחְתַּנִּי
(דף נה ע"ב) יְיָ בְּפַעֲלָךְ בְּמַעֲשֵׁי יְדִיךָ אַרְנָן.
מֵאן גָּרַם לִי חֲדוּהָ בְּעֶלְמָא, פַּעֲלָךְ דָּא
הוּא אָדָם קַדְמָאָה דְאִיהוּ פַּעֲלוֹ דְקַדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא, וְלֹא פַּעֲלוֹ דְבִשְׁוֹר וְדָם. מַעֲשֵׂה יְדִיו
דְקַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְלֹא מִבְּנֵי נֶשֶׁא. וְעַל דָּא
גָרְעֵי אַנּוּן שְׁבַעִין שָׁנִין מֵאָדָם, מֵאֶלְף שָׁנִין
דְהוּהָ לִיהּ לְאַתְקֵימָא בְּהוּ. וְאַחְמֵי לִיהּ
קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כָּל חֲפִימֵי דְרָא וְדָרָא. עַד
דְּמָטָא לְדַרְיָה דְרַבִּי עֶקִיבָא. וְחֲמֵי אוּרִייתָא
דִּידִיהּ וְחָדִי. חֲמֵי מִיתְתִּיהּ וְעַצִּיב. פְּתַח וְאָמַר
(תהלים קלט) וְלִי מַה יִּקְרוּ רַעֲיָךְ אֵל מַה עֲצָמוּ
רַאשֵׁיהֶם:

זֶה סֵפֶר, סֵפֶר וּדְאִי. וְהָא אוּקְיָמָנָא דְכַד הָוָה
אָדָם בְּגַנְתָּא דְעַדָן נַחִית לִיהּ קַדְשָׁא בְרִיךְ

אָדָם אִיף יְכֻלִּים לְהַתְקִים
בְּעוֹלָם.

בֵּא רְאָה, נַעֲמָה הַזֹּו, אִם הַשְּׁדִים
הֵיִתָּה, וּמַצְדָּה בְּאִים כָּל אוֹתָם
שְׁדִים שְׁמַתְחַמְמִים בְּכַנֵּי אָדָם
וְלוֹקְחִים מֵהֶם רוּחַ תַּאֲוָה,
וְצוֹחֶקֶת בְּהֶם, שְׁעוֹשִׂים אוֹתָם
בְּעֵלֵי קְרִי. וּבְגַלְל שְׁבַעַל קְרִי בֵּא
מַצְדָּה שֶׁל רוּחַ הַטְּמָאָה, צְרִיף
לְרַחֵץ עֲצָמוֹ לְהַטְהַר מִמֶּנּוּ. וְהָרִי
בְּאֵרוּהָ הַחֲבָרִים:

זֶה סֵפֶר תּוֹלְדֵת אָדָם - לְדִמְיוֹתֵינוּ.
אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הֲרָאָה הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא לְאָדָם דְּמִיּוֹת שֶׁל כָּל
אוֹתָם דוֹרוֹת שִׁיבְאוּ לְעוֹלָם, וְכָל
חֲכָמֵי הָעוֹלָם וּמַלְכֵי הָעוֹלָם
שְׁעִתִּידִים לְעַמֵּד עַל יִשְׂרָאֵל.
הַגִּיעַ לְרֵאוֹת אֶת דּוֹד מְלָךְ
יִשְׂרָאֵל שְׁנוֹלֵד וּמַת. אָמַר לוֹ,
(אמר) מֵהַשָּׁנִים שְׁלֵי (אוּסִיף) אֵלּוּהָ לוֹ
שְׁבַעִים שָׁנִים. וְגָרְעוּ מֵאָדָם
שְׁבַעִים שָׁנִים וְהַעֲלָה אוֹתָם
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדוֹד.

זַעֲרֵ זֶה שְׁבַח דְּוֹד וְאָמַר, (תהלים צב)
כִּי שִׂמַּחְתַּנִּי ה' בְּפַעֲלָךְ בְּמַעֲשֵׁי
יְדִיךָ אַרְנָן. מִי גָרַם לִי חֲדוּהָ
בְּעוֹלָם [מה] פַּעֲלָךְ, זֶהוּ אָדָם
הֲרֵאוּשׁוֹן שֶׁהוּא פַּעֲלוֹ שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא פַּעֲלוֹ שֶׁל בִּשְׁוֹר
וְדָם, מַעֲשֵׂה יְדִיו שֶׁל הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מִבְּנֵי אָדָם. וְעַל
זֶה גָרְעוּ אוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים
מֵאָדָם מֵאֶלְף שָׁנִים שֶׁהִיוּ לוֹ
לְהַתְקִים בְּהֶם. וְהָרָאָה לוֹ הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא כָּל חֲכָמֵי דוֹר וְדוֹר, עַד
שֶׁהַגִּיעַ לְדוֹרוֹ שֶׁל רַבִּי עֶקִיבָא,
וְרָאָה תוֹרָה שְׁלוֹ וְשִׁמַּח. רְאָה
מִיתָתוֹ וְהַתְעַצֵּב. פְּתַח וְאָמַר,
(תהלים קלט) וְלִי מַה יִּקְרוּ רַעֲיָךְ אֵל
מַה עֲצָמוּ רַאשֵׁיהֶם.

זֶה סֵפֶר - סֵפֶר וּדְאִי. וְהָרִי בְּאֵרְנוּ,
כְּשֶׁהָיָה אָדָם בְּגֵן עֵדֶן, הוֹרִיד לוֹ
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא סֵפֶר עַל יְדֵי
הַמַּלְאָךְ רְזִיאֵל הַקְּדוּשׁ הַמְּמַנֵּה